

Montse Barderi

**La Teresa se'n
va a la Lluna**

Estrella Polar

MONTSE BARDERI

LA TERESA SE'N VA A LA LLUNA

Il·lustracions de Ramiro Fernàndez Saus

Estrella Polar

Estrella Polar

© del text: Montse Barderi, 2024
© de les il·lustracions d'interior i de coberta:
Ramiro Fernàndez Saus, 2024
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2024
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2024
ISBN: 978-84-1389-763-9
Dipòsit legal: B. 2.923-2024
Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Índex

Capítol 1. Una nova vida espera la Teresa . . .	11
Capítol 2. L'esperit del llop.	14
Capítol 3. Les tribus de la classe	19
Capítol 4. Missió: aconseguir un gos.	26
Capítol 5. Sorpresa doble	32
Capítol 6. <i>Stranger Things</i>	37
Capítol 7. La Gaia i la Lluna.	41
Capítol 8. Apatia canina	47
Capítol 9. Superpoders inimaginables	52
Capítol 10. Una tripulació de dos per anar a la Lluna.	58
Capítol 11. Les llobes necessiten aprendre a llegir	62
Capítol 12. Comença l'entrenament per ser astronauta	66
Capítol 13. Laika.	73
Capítol 14. Primer intent de fabricar el coet. .	77
Capítol 15. Segon intent de construir el coet .	80

Capítol 16. Intentos números 3 i 4 de fabricar el coet.	82
Capítol 17. Últim intent de fabricar el coet. . .	85
Capítol 18. Quina vergonya	89
Capítol 19. Excursió a Olot	93
Capítol 20. La decisió de la Lluna	99
Capítol 21. Entre la vida i la mort	103
Capítol 22. La primera prova	112
Capítol 23. La segona prova	115
Capítol 24. Les lleis de les punkimats	119
Capítol 25. El desafiament	122
Capítol 26. Segones oportunitats	127
Epíleg	131
Agraïments	137

Capítol 1

Una nova vida espera la Teresa

«No serà fàcil, però cal fer-ho». Aquesta és la frase que la mare de la Teresa va pronunciar després de dir-li que havia aconseguit la plaça de directora del museu d'art i que juntes encetarien una vida nova. Iniciarien una etapa en una ciutat petita, força a prop del mar i també de la muntanya, al costat, a més a més, d'una gran ciutat on no els faltaria de res, però que mantenia aquell aire de poble gran on les persones encara es coneixen.

Aquell estiu no hi hauria vacances, seria un agost de canvi de casa, de tràmits per apuntar-se al nou institut, de passejades per conèixer el barri, de sortir de casa per anar a buscar el pa al forn més proper, de descobrir el riu que encerclava la vila i tots els ponts, carrers i carrerons, d'aprendre el camí per anar en bicicleta fins al mar, que deien que era tot baixada, s'hi trigava una hora i se'n tornava en tren en mitja. D'acostar-se als cinemes,

amb poca gent, als teatres i a la rambla llarga, i també als bars amb els millors croissants i un gimnàs on fessin ioga per a la mare.

Dies de canvis, de deixar enrere un pis més petit, una altra escola, els amics, una ciutat molt grisa i sorollosa. Dies per deixar enrere tot un món. Però els canvis també feien por i contenien un munt de preguntes: s'hi acostumaria? Enyoraria la vida d'abans, la gent, els llocs, els amics que amb més temps haurien sigut més amics?

—Les coses passen exactament quan han de passar —va dir la mare—. Per fi una feina fixa i una casa ben nostra per a tota la vida. Més tard hauria costat més marxar d'on érem, tu t'hauries fet més gran, hauries tingut més lligams. I progressar vol dir això: fer canvis per millorar de vida. L'important, l'únic que compta, és saber tirar endavant. I casa nostra, Teresa, és exactament on puguem estar juntes.

La llar que ara estrenaven tenia dues plantes, un pati gran i ple d'arbres que donava a un rebost on la mare guardava la llet, els pots de cigrons, les melmelades, la mel i la caixa d'eines, entre mil estris més com cadires, un tauló de fusta, dos cavallets i una bota de vi.

L'estiu va passar ràpid amb el trasllat, triant els mobles de l'habitació, connectant internet i deixant-ho tot net i polit després de tant trasbals de mobles amunt i avall i tantes caixes buides.

Però la veritat és que la casa nova semblava més

bonica de dia que de nit. De nit era com si es fes més gran, més plena de racons invisibles que la negror convertia en infinits, sorolls imprevistos d'animals que el pati acollia. Gats, potser d'altres cases, o aus que només volaven de nit i amb el seu batec d'ales tallaven el silenci.

Capítol 2

L'esperit del llop

—Teresa, ves a buscar llet al rebost, vinga, que es fa tard i has d'anar a dormir —va demanar-li la mare.

El moment més temut ja era aquí. Es va quedar garratibada. Va deixar que passés el temps per temptar la sort; ben mirat, no calia beure llet, podria rentar-se les dents i anar a dormir de pet. Però sabia que la mare, un cop que havia donat una ordre, tard o d'hora se'n recordaria i l'obligaria a executar-la sense dilació. Així que, després d'una breu estona en silenci durant la qual es va distreure llegint una notícia al diari, de cop —com si la punxessin amb una agulla de cosir—, es va despertar de la seva distracció letàrgica i va exclamar, gairebé en forma de crit:

—Que no m'has sentit, Teresa? Fes el favor de no fer més el romancer i ves a buscar la llet al rebost.

El rebost era al final del pati, un pati fosc, llarguíssim i ple de racons on la vista no hi podia arribar perquè l'obscuritat ho impedia. Què hi podia haver darrere aquell negre compacte? Mil mons, mil paisatges, boscos feréstecs, ratpenats xiscladors... Què s'amagava rere la porta del rebost? No en tenia cap dubte: un licantrop. Un home llop, salvatge, violent, amb ganes de mossegar-li el coll. Podia veure'l, amb els ulls injectats en sang, unes dents llargues i punxegudes, els canins esmolats i desmesurats. Ella es quedaria horroritzada i absolutament paralitzada perquè el més terrible estaria passant, i seria just en aquell moment, sense cap escapatòria possible; només podria tapar-se la cara amb les mans i cridar, però la mare no la sentiria, segur que hauria engegat la ràdio per acabar de rentar els plats. Aleshores l'home llop, més decidit i salvatge que mai, obriria la boca amb ganes de fer-li la mossegada mortal, s'atansaria al seu coll i...

—Encara ets aquí, Teresa? Au, va, que és tard i vol ploure. —La veu de la mare aquell cop ja reflectia una irritació evident i no podia retardar més el moment fatal.

Li hauria dit a la mare que li feia por anar al rebost, però ella li hauria contestat que no digués ximpleries i que ja era prou gran per no creure en animalades. Que els homes llop i els vampirs no existien, que tan sols eren mentides que sortien a les pel·lícules.

Així que la Teresa va agafar aire, es va començar a endinsar a poc a poc en un pati cada cop més fosc deixant enrere el caliu il·luminat del menjador. A mesura que s'anava acostant al rebost, la por li augmentava com els batecs del seu cor. Sabia que si encenia el llum hi trobaria la grapa colossal i peluda del sanguinari home llop just a l'interruptor per agafar-li la mà, així que la va obrir amb un cop fort amb el puny.

El llop humà no es veia, perquè segurament devia estar amagat en un racó del pati, i quan ella hi passés amb l'ampolla de llet, li saltaria a sobre en una emboscada com de pantera assedegada de vides humanes.

Amb la llet sota el braç, va tancar el llum —les presses no la podien fer distreure's; si no, la mare l'enviaria de nou a aquella selva del terror per haver-se deixat el llum encès— i va allunyar-se veloç com una fura del rebost tan negre. L'únic que comptava era córrer cap al menjador i sentir-se salvada.

Però mentre caminava ben de pressa cap a la llum, va alçar per un moment la mirada. El cel era com un llençol fosc que feia de sostre del món, com un llençol negre ple de traus per on sortia la llum de les estrelles. Era la immensitat, la grandesa d'un espai que no s'acabava mai. Era com el mar de negra nit amb perles incrustades. Volia estar més a prop d'aquella meravella. A l'arbre del pati hi havia quedat repenjada una escala perquè la mare hi

havia estat esporgant alguna branca. S'hi va enfilegar per estar més a prop de la nit i les estrelles. Es glaó a esglaó, fins al capdamunt. El que feia en aquell moment era molt més perillós que entrar al rebost a buscar llet, però ara no hi va pensar, només volia estar més a prop d'aquella Lluna, d'una Lluna rodona, amb taques grises, immensa, amb una aurèola blanca. D'uns estels el nombre dels quals no s'acabava mai. Si mirava cap a un costat, n'apareixien més; si mirava cap a una altra banda, en podia comptar d'altres; mirés on mirés hi havia com botonets de llum que semblava que tremolessin.

L'esperit del llop, bocabadat, enorme, també es va posar al seu costat i va alçar el cap, dòcil com un gos, i va observar tanta bellesa. I aleshores li va dir: «La saviesa del llop habita en tots els gossos. Ara tens una missió a la vida; digues a la teva mare que ets prou responsable per tenir una gosseta, i posali Gaia de nom, la deessa del planeta Terra, que és on mira tota l'estona la Lluna per il·luminar-la. Jo viuré dins seu, i t'aconsellaré i et guiaré en aquest camí. Marxaré com a por simplement perquè l'home llop no existeix. I és que les pors, quan són mentides, si xoquen amb la bellesa, desapareixen per sempre».

—Així ho faré, esperit del llop —va dir la Teresa.

Però no va baixar de l'escala ni va deixar de mirar la Lluna. Necessitava una estona més per veure aquell tros de màgia astronòmica al mig del cel. No

hi havia res que desitgés amb més força que tocar-la, caminar-hi per sobre, fer-hi grans salts impulsada per la gravetat zero. No hi havia res que volgués més en aquesta vida que...

—Arribar a la Lluna —va dir molt fluixet—. No hi ha res que desitgi més que aconseguir arribar a la Lluna —va afegir per a ella mateixa. I després, assenyalant-la—: Viuré per poder tocar-te algun dia.

De dins del menjador es va sentir la mare que cridava:

—Vols baixar de l'escala, que et pots fer mal? Au, va, que encara t'has de beure la llet i anar a dormir, i tinc ganes d'acotjar-te i fer-te un gran petó de bona nit.